

A kesudió elnevezései a magyar nyelvben

1. A *kesudió* (*Anacardium occidentale*) Közép-Amerikában, valószínűleg Braziliában őshonos, a szömörcefélék (*Anacardiaceae*) családjába tartozó örökzöld fa (Velich István, A déligyümölcsökről. Bp., 1987. 47). A XV. században fedezték fel portugál misszionáriusok, ők vitték Kelet-Afrikába és Indiába a gyümölcsöt (Encyclopaedia Britannica. A new survey of universal knowledge. Chicago–London–Toronto, 1960. V, 12).

A különleges kesu gyümölcsök két részből állnak: a *kesualmá*-ból és a *kesudió*-ból. A kesualma a virágkocsány megvastagodásából fejlődik, 5–8 cm-esre nő, héja vékony, skarlátpiros vagy sárga. S bár *almá*-nak nevezik, inkább hosszúkás, körte alakú áltermés. A kesualmából lekvárt, üdítőitalt készítenek, Dél-Amerikában és Afrikában pedig bort erjesztenek belőle. A valódi termés, a kesudió az almák alján található, 2–3 cm-re kibújik a gyümölcsből, és így érik be. A vastag csonthéj egyetlen vese alakú, hosszúkás magot tartalmaz (Velich István, i. m. 47–8). A csontárból kifejtett magvak a mandulához és mogyoróhoz hasonló ízűek, olajtartalmúak. A termésfal mérgező, maró hatású, a bőrre ártalmas anyagokat tartalmaz, ezt piritással közömbösítik (Dr. Pócs Tamás–Bíró Krisztina, Kultúrnövények 1. (A trópusok termesztett növényei). Bp., 1976. 18). A kesudió magháját lehántva a fogyasztható, fehér dióbél marad vissza, amelyet messzi országokba szállítanak, így hozzánk is. Hazánkba csak a tisztított, pörkölt, esetleg sózott, azonnal fogyasztható kesudiók érkeznek.

2. Az *Anacardium occidentale* legrégebb elnevezése, az *anacardia* a XVI. században tűnt fel a magyar nyelvben. A későbbi századokban a gyümölcs és növény számtalan új névvel gyarapodott. Hosszú az út a ma ismert *kesu* névhez: a korai gyümölcsnevek sokszor módosultak, helyettük találóbb neveket vettek át idegen nyelvekből: az *Anacardium occidentale* 'kesu' 15 elnevezéséből (*anacardia*, *akazsu*, *akazsufa*, *akazsudió*, *elefánttetű*, *elefánttetűfa*, *nyugat-indiai-elefánttetű*, *szívded*, *vesedió*, *vesefa*, *nyugat-indiai-elefántdió*, *kesu*, *kesudió*, *kesufa*, *kesudiófa*) ma már csak a *kesu*, *kesudió*, *kesufa* és *kesudiófa* neveket használjuk. A mai *kesu* név, illetve ennek összetételei csak a XIX–XX. században jelentek meg a magyar nyelvben.

3. A kesudió gyümölcsöt először latin néven említették a magyar nyelvben, a XVI. században. A XVI. századi orvosi könyvben *anacardia* néven szerepel:

„*Anacardiarol* Az *Anacardia* oly gywmélch ky Siciliaban terém az oly hegýekén az kyk langalnak myndenkoron. Ez akkoru mynth egy kys mondola, Vagion az patýkákban. Ezth ha embér be vezý akar Etelben, akar ýtalban, az Torkoth, az gegeth, es az gyomroth vgyan egethý, es mynd az egez teltéth annyra megh hewity, hogy Febris, az az, nagy forro betegfegh kéwetkeozýk, Ees Teftnek nemely rezeben vgyan Innak el zakadafat is zérzý, es az Okoffagoth megh véztegetý” (OrvK. 612/1–9).

Az *anacardia* név a latin szaknyelvi *Anacardium occidentale* 'kesu' előtagjának átvétele. Az *anacardia* a görög *aná-* 'valamilyen módon' és *kardia* 'szív' szavak összetétele. Az elnevezés folytatása az újlatin *anacardium* (*anacardia* + újlatin *-ium*) (Helmut Genaust, Etymologisches Wörterbuch der botanischen Pflanzennamen. Basel, Stuttgart: Birkhäuser, 1976. 48). A név a gyümölcs felső részén található szív alakra utal. Idegen nyelvi megfelelőkre l. francia *anacardier*, orosz *анакардния* (Elsevier's Dictionary of Botany. I. ... in English, French, German, Latin and Russian compiled by P. Macura. Amsterdam–Oxford–New York, 1979. 1378. szám).

Hogy került a még ma is egzotikus gyümölcsnek számító kesudió a XVI. századi orvosi könyvbe, és a gyógynövények közé a patikákba? Drogként tartották számon a korabeli patikaszeresek között. Magyarországra kerülhetett vándorpatikáriusok útján, vagy külföldi, olasz egyetemeken tanult diákok is magukkal hozhatták őket (Melius Juhász Péter, Herbárium Az fáknak, füveknek nevekről, természetekről és hasznairól. Bev., magyarázó jegyz. és sajtó alá rend. Szabó Attila. Bukarest, 1979. 45). Így került a patikába a pisztácia, a gránátalma, a füge stb. is. Maguk a növények azonban sokáig nem jutottak el hazánkba, a patikában csak gyógyító termésüket lehetett kapni. Az XVI. századi orvosi könyv szerzője is csak a kesudiót ismerhette a patikákból, a növényt valószínűleg nem látta.

4. A XVIII. században a *kesu* új neveket kapott: *akazsu*, *elefánttetű*. A *kesudió* számtalan elnevezése közül FARKAS VILMOS Amerikai (indian) eredetű nemzetközi növényneveinkről című cikkében (MNY. 89: 433) az *akazsu* és az *akazsufa* nevekkel foglalkozott.

A XVIII. század végén tűnt fel az *akazsu* név, amely további összetételekkel bővült a XIX. században: *akazsufa*, *akazsudió*. Az *akazsu* különböző alakváltozatokban fordult elő a magyarban: 1787: *Acayou* (Mátyus I., Ó és Új Diaet. 343); 1845: *Acajuba*, *Acajaiba*, *Acaju* (Kováts Mihály, Háromnyelvű fejtő természetthon titoktan orvostudomány műszótára, az az onomatologia physiographica chemica jatrix triglotta philologica. II. rész: Növénybölcesség a`vagy, háromnyelvű fejtő növénynév műszótár. Budán. 9); 1893: *acaju* (PallasLex. I. 242); 1894: *Akahu* (Alphonse De Candolle, Termesztett növényeink eredete. Fordította Pavlicsek Sándor. Az eredetivel összehasonlított Mágócsy-Dietz Sándor. Bp. 207); 1911: *acajou* (RévaiLex. I. 572); 1976: *acaju*

(Urania. Növényvilág. Magasabbrendű növények. II. Bp. 57); 1986: *akazsu* (Priszter Szaniszló, Növényneveink. Magyar–latin szógyűjtemény. Bp. 97).

Az *akazsufa* első előfordulásai: 1807: *Akazsufa* (Természethistóriai Képeskönyv az ifjúság hasznára és gyönyörködtetésére... Kézfizette... Bertuch F. J. Új kiadás, deák és magyar leírással meghővitve... Bétsben. IV, 49); 1890 k.: *Acajou-fa* (Növénytani írók és növénynevek. (Borbás Vince, A Pallas-lexikon címszójegyzék-tervezete). A Magyar Természettudományi Múzeum könyvtára L.Sz. 4869. Bp. 2); 1892: *akaju-fa* (TermtudKözl. 272); 1893: *Akassúfa* (PallasLex. I, 242); 1909: *Akazsufa* (Graumann Sándor, Magyar növénynevek Szótára különös figyelemmel a népies kifejezésekre; a német és botanikus elnevezések hozzácsatolásával. Erfurt. 2); 1911: *Akazsufa* (Cserey Adolf, Növény-szótár, vagyis a gyakrabban előforduló népies és tudományos növénynevek betürendű jegyzéke. Bp. 8); 1966: *akazsu-fa* (Csapody–Priszter, MNövSz. 20); 1992: *akajufaként* gr. (Élet és Tudomány 49: 1550).

Az *akazsudió* első előfordulásai: 1890 k.: *Acajou-diók* gr. (Borbás Vince, i. m. 2); 1893: *akassú-dió* (PallasLex. I, 242); 1911: *akasúdió* (RévaiLex. I, 573); 1916: *Akasúdió* (TermtudKözl. 830).

FARKAS VILMOS szerint az *akazsu*, *akazsufa* „A magyarba elsősorban a németből kerülhetett; az *akasu*, *akazsu*-típus az ejtésmódra utal” (MNy. 89: 433). Az *akasu*, *akazsu*, *akazsufa*, amely francia közvetítéssel került a németbe (vö. német *Acajoubaum*, *Acaju-baum* 'akazsufa'), a német révén jutott el hozzánk, de a magyar alakváltozatok kialakulására esetleg közvetlenül a francia *pomme de cajou*, *acajou à pommes* is hatással lehetett. Az *akahu* feltehetőleg a német *Acahanussbaum* 'akaha-diófa' (Heinrich Marzell, Wörterbuch der Deutschen Pflanzennamen. Mit Unterstützung der Preussischen Akademie der Wissenschaften Bearbeitet von Heinrich Marzell unter Mitwirkung von Wilhelm Wissmann. I–V. (Fünfter band. Register: Alphabetisches Verzeichnis.) Leipzig, 1943–1958. I, 251), előtagjának hatására jött létre. Idegen nyelvi megfelelőkre l. holland *acajoeboom* 'akazsufa', orosz *акажу*. Az *akazsudió* összetétel előtagja a német *Acajoubaum*, *Acajubaum* 'akazsufa' előtagjának átvétele, a *-dió* utótag pedig értelmesítő, magyarázó elem, a diószerű termésre utal. A *-dió* utótag kialakulhatott a gyümölcs egyéb magyar és idegen nyelvi elnevezéseinek hatására is: magyar nyelvi megfelelőkre vö. a gyümölcs *-dió* utótagú neveit (*akazsudió*, *kesudió*, *nyugat-indiai-elefántdió*, *vesedió*), illetőleg német *Kaschumuß* 'kesudió'. Az *akazsu* végső forrása a dél-amerikai tupi indián *acaiu*, *acajú*, *acayú* (MNy. 89: 433).

5. A kesu gyümölcs és növény talán legérdekesebb régi nevei közé tartozik az *elefánttetű* és *elefánttetűfa*.

Az *elefánttetű* első előfordulásai: 1783: *Eléfant tetü* (Benkő József, Nomenclatura Botanica: Molnár János, Magyar könyv-ház. Posonyban. 366); 1745: *Elefánt Tetü* (Joannis Torkos, Taxa Pharmaceutica Posoniensis. Posonii.

4): 1843: *Elefánttetű* (Bugát, Szóhalm. 102); 1845: *Elefant tetű* (Kováts Mihály, i. m. 416); 1916: *elefánttetű* (TermtudKözl. 830); 1992: *elefánttetűnek* gr. (Élet és Tudomány 49: 1550).

Az *elefánttetűfa* első előfordulásai: 1894: *elefánttetűfa* (Alphonse De Candolle, i. m. 207); 1966: *elefánttetűfa* (Csapody–Priszter, MNövSz. 20).

Az *elefánttetű*, *elefánttetűfa* tükörszó; a német *Elephantenlaus* (*Elefantenlaus*) 'elefánttetű', *Elephantenlausbaum* (*Elefantenlausbaum*) 'elefánttetűfa' szó szerinti fordítása.

Feltehetőleg az *elefánttetű*, *elefánttetűfa* elnevezések hatására alakult ki a *nyugat-indiai-elefánttetű* (első előfordulásai: 1893: *nyugatindiai elefánttetű* (PallasLex. I, 242); 1911: *Ny.-indiai elefánttetű* (RévaiLex. I, 573)) és a *nyugat-indiai-elefántdió*, amelyre csupán egyetlen adat van: 1916: *nyugatindiai elefántdió* (TermtudKözl. 830).

Előtagjuk (*nyugat-indiai*) a gyümölcs más német elnevezései (vö. német *westindische Nierenbaum* 'nyugat-indiai-vesefa', *westindischer Herzfruchtbaum* 'nyugat-indiai-szívgyümölcsfa' (Heinrich Marzell, i. m. I, 251) nyomán alkotott jelző, de kialakulására a latin szaknyelvi név *Anacardium occidentale* 'kesu' utótagja (vö. latin *occidentālis* 'nyugati') (Helmut Genaust, i. m. 265) is hatással lehetett. Az *elefántdió* utótag a magyar *elefánttetű* (vö. német *Elephantenlaus* 'elefánttetű', *Elephantenlausbaum* *Elefantenlausbaum* 'elefánttetűfa') hatására alakulhatott ki, ahol az *elefánttetű* -*tetű* tagját a -*dió* utótaggal cserélték fel (vö. a gyümölcs egyéb -*dió* utótagú elnevezéseit).

6. A reformkori nyelvújítás, a szaktudományok, különösen a természettudományok és az orvostudomány magyar nyelven való művelésének célja, a botanikát sem kerülte el. Az 1840-es évektől egymás után megjelenő növénytani munkákban merész növénynév-újításokat találunk, legtöbbjük azonban igen rövid életű volt, nem vert gyökeret nyelvünkben. 1841-ben jelent meg Barra István, Pest megyei főorvos első rendszeres magyar növénytana sok érdekes és találó új névvel. Két évvel később, 1843-ban az erőszakos szócsinálmányairól híres orvosprofesszor Bugát Pál, Természettudományi szóhalmaza lát napvilágot, amely sok más tudományág új szava mellett új növényneveket is tartalmaz (Nyr. 117: 562). A botanikai nyelvújítás csúcsa alighanem Kováts Mihály Növénybölcsesség a'vagy, háromnyelvű fejtő növénynév műszótára, amely 1845-ben jelent meg. A bevezetésben ezt olvashatjuk: „Ezen szótárban a' Kezdőszó Magyar, azt követi a' Latánosgörög...; végre tétetik a' Német nevezet, melylynek helylyén imitt amott csak a' latánosgörög nevezet áll; ... Ezen munkában van 5921 Magyar növénynév. ... Én magam csináltam 4860 új magyar növénynevet” (Kováts Mihály, i. m. V–VI). Vagyis 5921 magyar növénynévből 4860 magyar növénynevet maga a szerző gyártott, közülük némelyikhez etimológiai magyarázatot is fűz (Kováts Mihály, i. m. 312).

A *kesu* gyümölcs *szívded* elnevezése (1845: *Szívded* (Kováts Mihály, i. m. 416)) Kováts Mihály alkotása, a névnek nincs folytatása a magyar nyelvben. A gyümölcs nevét szívhez hasonló termése miatt kapta; a *-ded* képző hozzátételével, amely „hasonlítást jelent” (Magy. Fűvészk. 33–4). Kováts Mihály a névadást ezzel indokolja: „Mert e’nek gyümölcse a’ madár szívéhez hasonló; belől pedig vérhez hasonló nedvességgel teljes” (Kováts Mihály, i. m. 416). A név valószínűleg a latin szaknyelvi *anacardia* hatására jött létre, amely a görög *aná-* ‘valamilyen módon’ és *kardia* ‘szív’ szavak összetétele (Helmut Genaust, i. m. 48).

7. A XIX. század második felében megjelenő *vesedió* és *vesefa* elnevezések a termések veséhez hasonló alakjáról kapták nevüket.

A *vesedió* első előfordulása: 1890 k.: *Vesedió* (Borbás Vince, i. m. 622); 1893: *vesedió* (PallasLex. I, 242); 1911: *vesedió* (RévaiLex. I, 572).

A *vesefa* első előfordulása: 1890 k.: *Vesefa* (Borbás Vince, i. m. 622); 1893: *vesefa* (PallasLex. I, 242); 1911: *vesefa* (RévaiLex. I, 572).

A *vesefa* a németből kerülhetett a magyar nyelvbe, a német *Nierenbaum* (Heinrich Marzell, i. m. I, 251) tükörfordításaként. Az elnevezés más nyelvekben is megtalálható: holland *West Indische Nierenboom* ‘nyugat-indiai-vesefa’. A *vesedió* összetétel előtagja a német *Nierenbaum* ‘vesefa’ előtagjának fordítása, az utótag (*-dió*) kiegészítő, értelmesítő, magyarázó elem, amely a gyümölcs egyéb *-dió* utótagú magyar elnevezéseinek (vö. *akazsudió*, *kesudió*, *nyugat-indiai-elefántdió*) hatására is létrejöhetett.

8. A vese alakú gyümölcsöt és a gyümölcsöt termő növényt napjainkban *kesu*, *kesudió*, *kesufa* és *kesudiófa* néven említik.

A *kesu* nemzetközi szó: angol *cashew*, francia *cajou*, német *Kaschu(baum)*, orosz *кажу* (P. Macura, i. m. 1378. szám). A *kesu* végső forrása a tupi indián *acaiu*, *acajú*, *acayú*, amely portugál közvetítéssel került át Európába (vö. portugál *cajú*, *acajú*) (MNy. 89: 433). A korábbi magyar alakváltozatok közül a *caju* a francia írásmódot tükrözi, a *kasu*, *kassú*, *kasufa*, *kajufa* a németből került a magyarba, a német *Kaschubaum*, *Kajubaum* ‘kesufa’ részfordításaként (Heinrich Marzell, i. m. I, 251). Az újabb alakváltozat: *kesu(fa)* az angol *cashew*, *Cashew-tree* ‘kesufa’ hatását mutatja.

A *kesu* első előfordulásai nyelvünkben: 1845: *Caju* (Kováts Mihály, i. m. 9); 1893: *caju*, *kassú* (PallasLex. I, 242); 1911: *kasú* (RévaiLex. I, 572); 1986: *kesu(fa)*, *kasu* (Priszter Szaniszló, i. m. 97); 1987: *kesu* (Velich István, i. m. 47).

A *kesufa* első előfordulásai: 1895: *Kajufa* (PallasLex. X. 242); 1976: *kasufa* (Urania. Növényvilág. Magasabbrendű növények. II, Bp. 57); 1986: *kesu(fa)* (Priszter Szaniszló, i. m. 97).

A gyümölcs mai elnevezésének, a *kesudió*-nak első előfordulásai: 1893: *kassú-dió* (PallasLex. I, 242); 1911: *kasúdió* (RévaiLex. I, 573); 1892: *kásu-dió* (TermtudKözl. 272); 1916: *Cashew-dió* (TermtudKözl. 829); 1966: *kasu-dió*

(Csapody–Priszter, MNövSz. 20); 1916: *Kasu-* vagy *Akasudió* (TermtudKözl. 829–30); 1976: *kasudió* (Urania. Növényvilág. Magasabbrendű növények. Bp. II, 57); 1983: *Kesudió* (Velich István–V. Nagy Enikő, Nálunk is megterem. Históriaik és tanácsok egzotikus gyümölcs- és fűszernövények neveléséhez. Bp. 260); 1986: *kesudió* (Priszter Szaniszló, i. m. 97); 1992: *kesudiót* gr. (Élet és Tudomány 49: 1549).

A *kesudió* név a legtöbb nyelvben megtalálható: angol *cashew nut*, német *Kaschunuß*, orosz *орех кеиью*. A *kassú-dió*, *kasúdió*, *kásu-dió* alakváltozatok a ném. *Kaschunuß* (Urania Pflanzenreich. Höhere Pflanzen. II. Leipzig–Jena–Berlin, 1973. 57), a *kesudió* az angol *cashew nut* részfordításával jött létre.

1992-ben megjelenik a *kesudiófa* (Élet és Tudomány 49: 1549) összetétel, ahol a *-fa* utótag értelmесítő, magyarázó elem, a gyümölcstől (*kesudió*) különíti el a növényt. Hogy a gyümölcs és a növény elkülönítése milyen sok problémát okozhat, azt már Földi János fölismerte 1793-ban. A *-fa* utótag fölösleges voltáról így írt Rövid kritika és rajzolat A' magyar fűvésztudományról című művében: „Hogy tehát mind a' fű vég kevesedjen, mind pedig azzal gyakorta hibáson ne éljünk, a' fát fűnek, és a' fűvet fának mondván; legjobb az egyébaránt zavarodást nem okozó Nemi Nevek mellől azokat elhagyni, (a' kinek tetszik, a' köznevezésben utánna ejtvén...” (35).

9. Az elemzett gyümölcsneveket századonként táblázatban foglaltam össze. A *kesu*-ra vonatkozó legtöbb új elnevezés a XIX–XX. századból származik, ezért ezeket az időszakokat két részre osztottam: a XIX. század első és második, illetve a XX. század első és második felére:

XVI. század	XVIII. század	XIX. század első fele	XIX. század második fele	XX. század első fele	XX. század második fele
<p>anacardiá</p> <p>1577 k.: <i>Anacardiá</i> (Orvk. 612/2). <i>Anacardiáról</i> gr. (Orvk. 612/1).</p>	<p>akaszu 1787: <i>Acajou</i> (Mátyus I., Ó és Új Diaci. 343); 1845: <i>Acajuba, Acajaitaba, Acajou-ju</i> (Kováts Mihály, i. m. 9); 1893: <i>acaju</i> (PallasLex. I. 242); 1894: <i>Akadolte</i>, i. m. 207; 1911: <i>Alphonse De Candolle</i>, i. m. 207; 1911: <i>acajou</i> (RévaiLex. I. 242); 1911: <i>akaszufa</i> (Urania. Növényvilág. II. Bp. 57); 1986: <i>akaszu</i> (Priszter Szaniszló, i. m. 97).</p>	<p>akaszufa 1807: <i>Akazsufa</i> (Hertuch F. J., i. m. IV. 49); 1890 k.: <i>Acajou-ju</i> (Horbás Vince, i. m. 2); 1892: <i>akaju-ju</i> (TermtudKözl. 1893: <i>Akazsufa</i> (PallasLex. I. 242); 1909: <i>Akazsufa</i> (mann Sándor, i. m. 2); 1911: <i>Akazsufa</i> (Csereny Adolf, i. m. 8); 1966: <i>akaszu-ju</i> (Csapody-Priszter Szaniszló, i. m. 97); 1983: <i>akaszu-ju</i> (Velich István-V. Nagy Enikő, i. m. 260); 1986: <i>kesudió</i> (Élet és Tudomány 49: 1549).</p>	<p>akaszudió 1890 k.: <i>Acajou-diók</i> gr. (Horbás Vince, i. m. 2); 1893: <i>akaszú-dió</i> (PallasLex. I. 242); 1911: <i>akaszudió</i> (RévaiLex. I. 573); 1916: <i>Akazsudió</i> (TermtudKözl. 830).</p> <p>elefánttetű 1894: <i>elefánttetűfa</i> (Alphonse De Candolle, i. m. 207); 1966: <i>elefánttetűfa</i> (Csapody-Priszter, MNövSz. 20).</p> <p>kesudió 1893: <i>kaszú-dió</i> (PallasLex. I. 242); 1911: <i>kaszudió</i> (RévaiLex. I. 573); 1892: <i>kaszú-dió</i> (TermtudKözl. 272); 1916: <i>Cashew-dió</i> (TermtudKözl. 829); 1966: <i>kaszú-dió</i> (Csapody-Priszter, MNövSz. 20); 1916: <i>Kaszú- vagy Akaszudió</i> (TermtudKözl. 829-30); 1976: <i>kaszudió</i> (Urania. Növényvilág. Magasabbrendű növények. Bp. II. 57); 1983: <i>Keszudió</i> (Velich István-V. Nagy Enikő, i. m. 260); 1986: <i>kesudió</i> (Priszter Szaniszló, i. m. 97); 1992: <i>kesudió</i> gr. (Élet és Tudomány 49: 1549).</p> <p>kesufa 1895: <i>Kajufa</i> (PallasLex. X. 242); 1976: <i>kasufa</i> (Urania. Növényvilág. Magasabbrendű növények. II. Bp. 57); 1986: <i>kesu(fa)</i> (Priszter Szaniszló, i. m. 97).</p> <p>nyugat-indiai-elefánttetű 1893: <i>nyugatindiai elefánttetű</i> (PallasLex. I. 242); 1911: <i>Ny-indiai elefánttetű</i> (RévaiLex. I. 573).</p> <p>vesedió 1890 k.: <i>Vesedió</i> (Horbás Vince, i. m. 622); 1893: <i>vesedió</i> (PallasLex. I. 242); 1911: <i>vesedió</i> (RévaiLex. I. 572).</p> <p>vesefa 1890 k.: <i>Vesefa</i> (Horbás Vince, i. m. 622); 1893: <i>vesefa</i> (PallasLex. I. 242); 1911: <i>vesefa</i> (RévaiLex. I. 572).</p>	<p>nyugat-indiai-elefántdó 1916: 1992: <i>kesudió(fa)</i> (Élet és Tudomány 49: 1549)</p>	

Az adatok alapján összefoglalva megállapíthatjuk, hogy a kesu gyümölcsöt már a XVI. században ismerték hazánkban, a legkorábbi adat latin *anacardia* néven említi a patikában kapható termést; a XVII. században nem jelent meg új növénynév. A XVIII. században két új elnevezés tűnt fel: az *akazsu* és az *elefánttetű*. A XIX–XX. században a *kesu* rengeteg új névvel gyarapodott. Ennek oka az ekkor megjelenő nagyszámú, különböző jellegű külföldi (botanikai, növényteni, ismeretterjesztő könyvek, szakácskönyvek stb.) munka fordítása. A XIX. században *akazsufa*, *kesu*, *szívded*, *akazsudió*, *elefánttetűfa*, *kesudió*, *kesufa*, *nyugat-indiai-elefánttetű*, *vesedió*, *vesefa*, a XX. században *nyugat-indiai-elefántdió*, *kesudiófa* néven említették a gyümölcsöt és a növényt .

VÖRÖS ÉVA